ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ - ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

ΟΙ ΝΕΓΡΟΙ ΩΣ ΜΙΑ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΣ

Συγκριτική ἐξέτασις τῶν Νέγρων πρὸς τὰς ἄλλας μειονότητας. - Χρῶμα: Ὁ βασικὸς παράγων διαφορᾶς. - Ἐλεύθεροι - σκλάβοι ἐπὶ ἕνα αἰῶνα. - Ποῖος τοὺς καθοδηγεῖ καὶ ποῖαι αἱ προοπτικαὶ αὐτοβελτιώσεώς των

Τοῦ ἐν Ν. Ὑόρκῃ συνεργάτου μας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Γ. ΚΑΡΜΟΚΟΛΙΑ

Εἰς νέαν φάσιν ὀξύτητος εἰσῆλθε τὸ πρόβλημα τῶν φυλετικῶν διακρίσεων μετὰ τὴν σθεναρὰν ἀντίδρασιν ἀριθμοῦ Γυμνασιαρχῶν ὅπως δεχθοῦν νέγρους μαθητὰς εἰς τὰς τάξεις των, μεταχειριζομένων διάφορα προσχήματα. Μέγας ἀριθμὸς καθηγητῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ν. Ὑόρκης κατῆλθον εἰς ἀπεργίαν, ἐνῷ ὁ δήμαρχος Τζὼν Λίντσαιη εὑρίσκεται ἐπὶ ποδὸς πρὸς διευθέτησιν τῶν πραγμάτων.

Τὸ παρὸν ἄρθρον ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ ἐρευνήσῃ κοινωνικὰ τινα αἴτια, τὰ ὁποῖα κρατοῦν τοὺς νέγρους ὡς μίαν ξεχωριστὴν μειονότητα.

Διὰ πολλούς, ἡ Ἀμερικὴ ἐκλαμβάνεται ὡς μία ἀγγλοσαξωνικὴ χώρα, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας φέρουν πλείστας ὅσας βιολογικὰς καὶ πολιτιστικὰς ὁμοιότητας πρὸς τοὺς εἰς τὰς νήσους τῆς Μ. Βρετανίας κατοικοῦντας.

Βασικῶς καὶ ἐν πολλαῖς, τοῦτο εἶναι ὀρθόν, μολονότι εἶναι βασικώτατον ὑφάλμα νὰ ἀγνοήσῃ κανεὶς τὰς πολυαρίθμους ἄλλας μειονότητας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν συνεισφέρει εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ τελευταῖον μεγάλον ρεῦμα μεταναστεύσεως εἰς τὸν Νέον Κόσμον ἐγένετο τὴν τελευτίαν τριακονταετηρίδα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Μόνον ὅταν οἱ εἰσερχόμενοι ἀπῆλθον εἰς τὰ ἑκατομμύρια, ἀπεφάσισαν αἱ Ἀμερικανικαὶ Μεταναστευτικαὶ Ἀρχαὶ νὰ θέσουν ὡρισμένους περιορισμοὺς καὶ ἀναλογίας. Κοινωνιολογικῶς ἐξεταζόμενα, ὅλα τὰ ἐθνικὰ γκρούπς, τὰ ὁποῖα εἰσῆλθον εἰς τὰν Ἡν. Πολιτείας διῆλθον στάδια κοινωνικῆς προσαρμογῆς καὶ οἰκονομικῆς βελτιώσεως. Ἡ δυσκολία τῆς γλώσσης, ἡ ἄγνοια πρὸς τὰς δημοκρατικὰς Ἀρχὰς καὶ ὁ ἀδυσώπητος οἰκονομικὸς συναγωνισμός, ἐδημιούργησαν τὸ ὀξὺ ἀντι-μεταναστευτικὸν συναίσθημα τῶν γηγενῶν, οἱ ὁποῖοι ἐχαρακτήριζαν τοὺς εἰσερχομένους ὡς ἀπηνεῖς τυχοδιώκτας.

Μηδεμιᾶς ἐξαιρουμένης, ὅλαι αἱ ἐθνικαὶ ὁμάδες ἐχρειάσθησαν ἀπὸ μιᾶς ἕως δύο γενεῶν διὰ νὰ παρουσιάσουν ἀδιασάλευτα σημεῖα αὐτοβελτιώσεως. Ἡ Ἰρλανδικὴ μειονότης π.χ. ἔχαιρε πολὺ μικρᾶς ὑπολήψεως μέχρι καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Σήμερον, ἀποτελοῦν μίαν ἀπὸ τὰς στερεότερον ἐγκαθιδρυμένας ὁμάδας τῆς Ἀμερικανικῆς Οἰκογενείας ἡ ὁποία μάλιστα ἀνέδειξε καὶ τὸν πρῶτον μὴ Διαμαρτυρόμενον Πρόεδρον (Τζὼν Φ. Κέννεντυ). Ἐπίσης, πλῆθος ἄλλων πολιτικῶν ἡγετῶν.

Οἱ Ἰταλοί, ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὸ κοινωνικὸν των ναδὶρ κατὰ τὰ ἀπίστευτα χρόνια τοῦ 1920—1930— ὅταν εὐμεγέθη τμήματα τῆς οἰκονομίας μεγαλοπόλεων ὡς ἡ Νέα Ὑόρκη καί, Ἰδιαίτερα, τὸ Σικάγον — ἀπετέλουν προσωπικὴν ὑπόθεσιν ἑνὸς Ἀλ Καπόνε καὶ τοῦ ἀκόμη σήμερον ὑπάρχοντος ἀπεράντου ἐγκληματικοῦ συνδικάτου τῆς Μαφίας. Σήμερον, οἱ Ἰταλοὶ ἔχουν ἀνέλθει κατὰ πολὺ εἰς τὴν κοινωνικὴν κλίμακα παρὰ τὴν ὠργανουμένην δράσιν τῆς Μαφίας, τῆς ὁποίας τὰ ἀρχηγεῖα φέρονται ὡς ἐγκατεστημένα εἰς Μπροῦκλιν τῆς Ν. Ὑόρκης. Ἄλλαι ὁμάδες, ὡς οἱ Ρωσοεβραῖοι, Ἰάπωνες, Ἕλληνες, Κινέζοι, Πολωνοί, Νοτιοαμερικάνοι ἐπαρουσίασαν τὰ αὐτὰ περίπου μεταβατικὰ στάδια, χαρακτηριζόμενα ὑπὸ ἀνοδικῆς κοινωνικῆς κυήσεως.

Μία ἄλλη νεοεισελθοῦσα εἰς τὴν Ἀμερικὴν κοινωνικὴ ὁμάς, οἱ Πορτορικανοί, παλαίουν εἰς τὸ τέρμα τῆς κοινωνικῆς ὑποστάθμης διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον, διερχόμενοι τὸ πρῶτον στάδιον τῆς ἀκεραιοποιήσεώς των εἰς τὸ σύνολον. Παρὰ τὸ γεγονὸς τοῦ ἐν Ν. Ὑόρκῃ συνωστισμοῦ των (τὸ 1940 ἡ Ν. Ὑόρκη εἶχε 100.000 Πορτορικανοὺς ἐνῷ τὸ 1960 700.000), ἡ πρόοδός των ἀναμένεται νὰ εἶναι ταχυτέρα ἐκείνης τῶν νέγρων.

Διατί; τίθεται τὸ μεγάλο ἐρώτημα. Διατὶ οἱ νέγροι παρέμειναν στάσιμοι, ἐνῷ ἡ ἐκ τῆς δουλείας ἀπελευθέρωσίς των ὑπερβαίνει τὰ 100 ἔτη; Ἦσαν μήπως πνευματικῶς κατώτεροι; Ἐὰν δεχθῶμεν ἓν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων δεδομένων τῆς Κοινονιολογίας καὶ Ἀνθρωπολογίας, δηλ. τὴν ἀρχὴν περὶ ψυχικῆς ἑνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, θὰ συμπεράνωμεν ὅτι τοιαύτη σκέψις δέον νὰ θεωρῆται ἀπορριπτέα. Ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἐκφρασθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπισκεφθέντος καὶ τὴν Πάτρα Ἀμερικανοῦ ἀνθρωπολόγου δρος Μπερνὰρντ Ἀγκίνσκυ σημαίνει, ἐν ὀλίγοις, ὅτι ἐὰν ὅλοι οἱ παράγοντες βιολογικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ περιβάλλοντος ἦσαν οἱ ἴδιοι, πᾶν ἀνθρώπινον ὄν θὰ εἶχε τὰς αὐτὰς ἱκανότητας καὶ ροπάς.

Πῶς ἐγεννήθη ἡ προκατάληψις ἐναντίον τῶν Νέγρων μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν των καὶ πῶς ηὐξήθη εἶναι μία βασικὴ ἐρώτησις, τῆς ὁποίας ἀπάντησις θὰ δοθῇ ἀργότερον. Πρὸς τὸ παρόν, ἂς ἐξετασθῇ διατὶ σήμερον μία παράταξις λευκῶν — παράταξις ἑκατομμυρίων — ἀρνεῖται τὴν συνταγματικὴν παροχὴν ὡρισμένων δικαιωμάτων εἰς τοὺς νέγρους; Ἡ κατωτέρω ἔκθεσις στοιχείων δὲν ἀποτελεῖ βάσιν μομφῆς ἢ ἐκδήλωσιν συμπονοίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Δολοφονίες ἀπὸ ἀγάπη

Τοῦ κ. ΣΠ. ΜΠΙΛΑΛΗ, καθηγητοῦ

Τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα σκοτεινὸ ὑπόγειο τοῦ Π. Φαλήρου, μὲ δράστη ἕνα ἀνισόρροπο νεαρὸ καὶ θῦμα μιὰ ἐπιπόλαιη κομμώτρια, δημιουργεῖ πολλὰ προβλήματα καὶ φανερώνει πολλὲς ἀρρωστημένες πλευρὲς τῆς κοινωνίας μας, ποὺ δὲν πρέπει ν' ἀφήσουν ἀδιαφόρους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν κάποια εὐθύνη.

Γνωρίζαμε μέχρι τώρα, πὼς τὰ περισσότερα ἐγκλήματα εἶχαν σὰν αἰτία τὸ μῖσος, τὴν ἐκδίκηση, τοὺς λόγους τῆς τιμῆς, τὴν περιουσιακὴ διαφορά. Τώρα τελευταῖα ὅμως τὰ ἐγκλήματα ἔχουν σὰν αἰτία τὴν ἀγάπη. «Τὴν σκότωσα, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσα», εἶπε στὸν ἀνακριτὴ ὁ μονόφθαλμος στραγγαλιστὴς τῆς ἐλαφρόμυαλης, φιλελεύθερης καὶ μοντέρνας κομμωτρίας. Τόση μεγάλη ἦτο ἡ ἀγάπη τοῦ δολοφόνου, πρὸς τὴν ὡραία ἐρωμένη του, ὥστε τελείωσε μὲ τὴ θηλειά, ποὺ ἔφτιαξε ἀπὸ τὴν ζώνη τῆς πιζάμας του στὸ λαιμό της.

Αὐτὰ παθαίνουν οἱ περισσότερες ἀνόητες κοπέλλες μὲ τὶς σύγχρονες ἀντιλήψεις περὶ ζωῆς. Ἐκεῖ καταλήγουν, ὅσες σπάζαν τὰ τείχη τοῦ οἰκογενειακοῦ κάστρου, ἐξαφανίζουν τὸ αἴσθημα τῆς ἐντροπῆς καὶ γεμίζουν τὶς δεντροστοιχίες, τὰ πάρκα καὶ τὰ ὑπόγεια, γέροντας μὲ περιπάθεια σὲ κάθε τυχαῖο, ἀλήτη ἢ ψυχοπαθῆ καὶ διεστραμμένον τύπον.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ χωνέψῃ ἡ κοπέλλα πὼς στὸ ἐπιπόλαιο καὶ ἐφήμερο αὐτὸ παιγνίδι τοῦ ἔρωτος, ὁ σημερινὸς νέος δὲν τὴν σέβεται σὰν ἀνθρώπινη ὕπαρξη, ἀλλὰ τὴν βλέπει σὰν ἕνα κορμί, σὰν μιὰ σάρκα, ἢ ἄν θέλετε καλλίτερα, σὰν ἕνα μυρωδᾶτο λουλούδι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἀφαιρέση τὴν μυρουδιὰ καὶ ἀφοῦ τὸ τσαλακώση, τὸ πετᾶ γιὰ νὰ βρῇ κάποιο ἄλλο, νέο. Ἴσως τὸ πάθημα τῆς κομμωτρίας καὶ τόσων ἄλλων θλιβερῶν ὑπάρξεων νὰ γίνῃ μάθημα γιὰ τὶς σύγχρονες κοπέλλες, ποὺ ζοῦν μέσα σὲ μιὰ τέτοια κοινωνία.

Πάντως τὰ καθημερινὰ ἐγκλήματα, ἡ θρασύτης σὰν ἐκείνη τῆς δεκαοχτάχρονης Πατρινιᾶς, ποὺ ξυλοκόπησε μέχρις αἵματος τὸν πατέρα της, γιατί, ὅπως εἶπε ἡ ἴδια, τῆς ἔγινε «στενὸς κορσὲς» μὲ τὶς παρατηρήσεις του, ἡ προκλητικότης καὶ ἡ κάθε εἴδους ἀσχήμια καὶ ἀναίδεια τῶν νέων, μᾶς φανερώνουν τὴν ἀρρώστεια καὶ τὴ διαστροφή τους.

Σκλαβώθηκαν οἱ σημερινοὶ νέοι στὸ κακό. Ἐχάθη ἡ ἀθωότης τῶν ματιῶν των. Κουρέλια καὶ αἰχμάλωτοι στὰ πάθη των, φτερὰ στὸν ἄνεμο, τρέχουν πίσω ἀπὸ κάθε ψεύτικη χαρὰ γιὰ νὰ γεμίσουν τῆς ψυχῆς των τὸ βαθὺ καὶ ἀπροσμέτρητο κενό. Νυχτωμένοι στρατοκόποι, τριγυρνᾶνε στὰ σοκάκια, ἀχόρταγοι, ἀνικανοποίητοι, μὲ τὴν πικρία στὴ ψυχὴ καὶ τὸ μαχαῖρι τῆς ἀπελπισίας στὴν καρδιά. Τὸ περίεργο εἶναι πὼς ἐνῶ ὅλα τὰ γεύωνται κάτι τοὺς λείπει, ἐνῶ ὅλα τὰ δοκιμάζουν, ἐν τούτοις μένουν βαρεστημένοι, ἀποκαμωμένοι, μελαγχολικοί, ἀνισόρροποι. Ὁ ξεπεσμὸς ὅμως αὐτὸς τῶν νέων αὐθόρμητα γεννᾶ τὸ ἐρώτημα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς πονᾶνε· ποιός φταίει γιὰ τὸ κατάντημα αὐτῶν τῶν νεαρῶν τραγικῶν ὑπάρξεων; Ἂν ἐρευνήσουμε τὴ ζωὴ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ παραπάνω δράματος, θὰ λύσουμε πολλὲς ἀπορίες μας. Καὶ πρῶτα ἡ ζωὴ τοῦ δράστου, ἦτο μιὰ ζωὴ τραγική, γεμάτη πόνο καὶ ἀπογοήτευση. Παιδὶ χωρὶς πατέρα καὶ μητέρα, γιατὶ τοὺς χώρισε τὸ δίκοπο μαχαῖρι τοῦ διαζυγίου. Μειονεχτικό, γιατὶ εἶχε χάσει τὸ ἕνα του μάτι. Δέν γνώρισε, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, τὴ ζεστασιὰ τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ἀγάπη, τὸ φιλί, τὴν στοργή, τὰ χάδια τῆς μάννας. Γύριζε στοὺς δρόμους σὰν ρεμάλι χωρὶς δουλειά, χωρὶς συμπόνοια καὶ κατανόηση. Ὁ πατέρας σὰν νὰ μὴν εἶχε γεννήσει παιδί, τὸ λησμόνησε. Ἡ μάννα του, τὸ περιφρόνησε καὶ πούλησε τὴν ἀγάπη τοῦ σπλάχνου της ἀφοῦ βρῆκε τὸν ἐραστή της.

Ἡ ζωὴ τοῦ θύματος, ποὺ χάθηκε τόσο ἄδικα ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ ἐρωμένου της ἦταν ζωὴ γεμάτη περιπέτεια, χωρὶς ἐμπόδια καὶ φραγμούς. Ἦταν ἡ Ρένα μιὰ κοπέλλα φιλελεύθερη, μοντέρνα, μὲ συχρόνους ἀντιλήψεις περὶ τῆς ζωῆς. Οἱ γονεῖς της ἦσαν ἱκανοποιημένοι, ποὺ τὴν ἔβλεπαν τόσο χαριτωμένη, κοινωνική, σύγχρονη κοπέλλα, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὶς καθυστερημένες καὶ σκουριασμένες ἰδέες τῆς ἠθικῆς, ν' ἀπολαμ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΡΑΘΡΟΥ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΝΤΕΜΠΡΕΛ

—Μιὰ ἑβδομάδα στὸ Σαὶν - Μόρις ἢ στὸ Σαλέ; μὲ ρώτησε ὁ ἄνδρας μου.

Ἤμουν κουρασμένη ἀπὸ τὸν κόσμο. Καὶ τοῦ ἀπάντησα χωρὶς δισταγμό:

—Προτιμῶ τὸ Σαλὲ, Ζάν. Ἐκεῖ θὰ εἶμαστε περισσότερο ἥσυχοι.

—Καὶ ἴσως μόνοι. Ἰρέν, μοῦ εἶπεν ὁ ἄνδρας μου, κυττάζοντάς με μὲ τρυφερότητα, τὸ Σαλὲ δὲν εἶναι κοσμικὸ κέντρο. Καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ βροῦμε κανένα ἄλλον στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο του, ποὺ εἶναι χωμένο μέσα στὰ χιόνια.

Φτάσαμε ἐκεῖ κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας. Ἡ κυρία Μαριβὰρ ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ξενοδοχείου, μᾶς δέχθηκε μὲ καλωσύνη καὶ μᾶς ἔδωκε ἕνα μεγάλο δωμάτιο, ποὺ λουζόταν ὅλη τὴν ἡμέρα στὸν ἥλιο. Ἀπὸ τὸ παράθυρο βλέπαμε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς τὴ «Χρυσὴ Κορυφή», ποὺ δεχόταν πρώτη τὶς τριανταφυλλένιες ἀκτῖνες τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας κι' ἔπαιρνε ἕνα χρυσοπόρφυρο χρῶμα κατὰ τὴ δύσι του Πέρα στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ξεχώριζε ὁ κατάλευκος ὄγκος τοῦ Σαμουά.

—Κανεὶς ἄλλος ἔνοικος; ρώτησε ὁ Ζάν.

—Ἕνας μόνο, ἀπάντησε ἡ κυρία Μαριβάρ.

—Ἕνας καὶ κανένας εἶναι τὸ ἴδιο εἶπεν ὁ Ζάν, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους.

Ὅταν ἔφυγε ἡ κυρία Μαριβάρ, ὁ Ζὰν μὲ τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του.

—Μοῦ φαίνεται πὼς εἴμαστε δυὸ μικροὶ ἐρωτευμένοι, ποὺ κατώρθωσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῶν δικῶν τους καὶ νὰ βρεθοῦν μόνοι, μοῦ εἶπε. Δὲν τὸ νομίζεις καὶ σύ, Ἰρέν;

—Σ' ἀγαπῶ, Ζάν ἀπάντησα, δίνοντάς του τὰ χείλη μου.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα τῆς ζωῆς μου.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ξεκινήσαμε νωρὶς γιὰ ν' ἀνεβοῦμε στὴν «Ψηλὴ Κορυφή». Προχωρούσαμε μὲ μεγάλη δυσκολία πάνω στὸ χιόνι. Ξαφνικά, καθὼς ἀνεβαίναμε μιὰ ἀπότομη πλαγιά, εἴδαμε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἐρχόταν μὲ ὁρμὴ πρὸς τὸ μέρος μας ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

Φοβηθήκαμε πὼς θὰ μᾶς παρέσυρε. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔδωκε μιὰ λοξὴ κατεύθυνσι στὰ σκί του, διέγραψε ἕναν μεγάλον κύκλο καὶ σταμάτησε μπροστά μας.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε χαμογελώντας. Ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες τώρα δὲν εἶχα συναντήσει κανένα σ' αὐτὰ τὰ μέρη καὶ εἶχα πιστέψει πὼς ἤμουν ἀπόλυτος κυρίαρχος ἐδῶ... Μήπως σᾶς τρέμαξα;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ ἄνδρας μου. Εἶσθε καὶ σεῖς ξένος;

—Ναί, μένω στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ συστηθῶ;... Μισὲλ Φορμπού, ζωγράφος..

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ εἴχαμε γίνει φίλοι.

Ὁ Μισὲλ εἶχε μελαμψὸ πρόσωπο καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν βαθὺ καὶ συλλογισμένο. Ὅλη του ἡ ἔκφρασις φανέρωνε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν ἔντονη ἐσωτερικὴ ζωή ποὺ εἶναι κλεισμένος στὸν ἑαυτό του καὶ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν πραγματικότητα ποὺ ξετυλίγεται γύρω του.

Ἦσαν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸν Ζάν. Ἀκόμη καὶ ἡ ἔκφρασίς τους ἦταν διαφορετική. Ὁ ἄνδρας μου δὲν εἶχε ξεχασθῆ ποτὲ σὲ καμμιὰ ὀνειροπόλησι. Ἦταν ὁ τύπος τοῦ θετικοῦ ἀνθρώπου, ποὺ βλέπει τὴ ζωὴ μὲ τὴν πρακτική της ὄψι καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀπολαύση ὅσο περισσότερο μπορεῖ...

Ἀλλὰ, Θεέ μου, γιατὶ ἔκανα αὐτὲς τὶς συγκρίσεις; Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συνέκρινα τὸν ἄνδρα μου μ' ἕναν ἄλλον. Καὶ ἡ σύγκρισις αὐτὴ δὲν ἦταν πρὸς ὄφελός του.

Γιατί νὰ τὸ κρύψω; Ὁ Μισὲλ μοῦ εἶχε κάμει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Τὸ βλέμμα του, οἱ κινήσεις του, ὁ βαθὺς τόνος τῆς φωνῆς του, τὸ χαμόγελο, ποὺ μισάνοιγε τὰ χείλη του, ἡ ἔκφρασίς του ποὺ ἦταν τὴ μιὰ στιγμὴ χαρούμενη καὶ τὴν ἄλλη μελαγχολικὴ καὶ πονεμένη, ὅλα αὐτὰ μὲ συγκινοῦσαν, μὲ ἀναστάτωναν.

Τὶς ἡμέρες ποὺ ἀκολούθησαν ζοῦσα μόνο μὲ τὴ σκέψι του. Καὶ νομίζω πὼς ἤμουν πραγματικὰ χαρούμενη, μόνον ὅταν ἦταν κοντά μου.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, κατέβηκα πολὺ νωρὶς στὸ χὼλλ τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου. Ὁ Ζὰν κοιμόταν ἀκόμη.

Εἶχα ἀκουμπήσει τώρα τὸ κεφάλι μου στὸ παράθυρο καὶ κύτταζα πρὸς τὸ μέρος τῆς «Χρυσῆς Κορυφῆς», ποὺ λαμποκοποῦσε κάτω ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ὅταν, ξαφνικά, ἔνοιωσα μιὰ ζεστὴ ἀνάσα πλάϊ μου.

—Μισέλ!

—Ἰρέν!

Δὲν κατάλαβα πῶς τ' ὄνομά του εἶχεν ἀνεβῆ στὰ χείλη μου. Ἦταν κάτι τὸ αὐθόρμητο καὶ τὸ ἀπροσδόκητο.

Ἐκεῖνος μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ χείλη μας ἔσμιξαν μὲ παραφορά.

Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πῶ πῶς βρέθηκα σὲ λίγο στὸ δωμάτιό του, οὔτε πόση ὥρα μείναμε ἐκεῖ...

Ξαφνικὰ ἄκουσα μιὰ ἄγρια κραυγή:

—Ἰρέν!

Ἦταν ὁ ἄνδρας μου ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα.

Ἀποτραβήχτηκα ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μισὲλ καὶ προσπάθησα, μὲ μιὰ ἐνστικτώδη κίνησι, νὰ διορθώσω τὰ ροῦχα μου καὶ τὰ μαλλιά μου.

—Πήγαινε στὸ δωμάτιό σου καὶ περίμενέ με ἐκεῖ, μοῦ φώναξε ὁ Ζὰν σὲ τόνο διαταγῆς.

Ὑπάκουσα ἀμέσως καὶ βγῆκα ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου τὸν περίμενα νὰ γυρίσῃ. Ἄσχημα προαισθήματα στριφογύριζαν στὸ μυαλό μου...

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴν ὥρα ἀνίκανη νὰ περιμένω περισσότερο, ξανακατέβηκα στὸ χώλλ. Ἀλλὰ δὲν βρῆκα ἐκεῖ οὔτε τὸν Ζάν, οὔτε τὸν Μισέλ.

—Τοὺς εἶδα νὰ πηγαίνουν πρὸς τὸ μέρος τῆς «Χρυσῆς Κορυφῆς», μοῦ εἶπε ἡ κυρία Μαριβάρ, ποὺ τὴν συνάντησα στὴν εἴσοδο.

Πέρασα ἀμέσως τὰ σκὶ στὰ πόδια μου καὶ ἄρχισα νὰ τρέχω πρὸς τὸ μέρος ποὺ μοῦ εἶχε ὑποδείξει.

Ἀλοίμονο! Ἔφτασα πολὺ ἀργά. Ναί, ὅταν ἀνακάλυψα τέλος τὸν Ζὰν καὶ τὸν Μισὲλ δὲν μποροῦσα νὰ κάμω τίποτε πειά. Παρακολούθησα μόνον τὴ στερνὴ πράξι τῆς τραγωδίας...

Ὁ ἄνδρας μου καὶ ὁ Μισὲλ εἶχαν ἔρθει στὰ χέρια καὶ ἀγωνίζονταν μὲ ἀφάνταστη λύσσα ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Σὲ μιὰ στιγμή, κύλησαν καὶ οἱ δυὸ κάτω.

Βρίσκονταν τώρα στὸ χεῖλος ἑνὸς μεγάλου βαράθρου καὶ κινδύνευαν νὰ πέσουν μέσα σ' αὐτὸ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

Ἔκαμα μιὰ τελευταία προσπάθεια, γιὰ νὰ φτάσω κοντά τους.

Ἀλλά, ξαφνικὰ εἶδα ἕνα σκοῦρο ὄγκο, ἕναν ἀπ' τοὺς δυὸ νὰ κυλάη μέσα στὸ βάραθρο.

—Ζάν!... Μισέλ!...

Καὶ τὰ δυὸ ὀνόματα βγῆκαν μαζὶ ἀπὸ τὰ χείλη μου. Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πῶ ποιὸ πρῶτα καὶ πιὸ ὕστερα.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ στεκόταν ὄρθιος στὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου ἦταν ὁ ἄνδρας μου. Ὁ Μισὲλ ξεχώριζε σὰν ἕνας σκοῦρος ὄγκος σὲ βάθος πενήντα καὶ πλέον μέτρων. Καὶ σὲ λίγο, εἶχε σκεπασθῆ ὁλότελα ἀπὸ τὸ χιόνι ποὺ ἔπεφτε πυκνὸ αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ἔνοιωσα τότε τὰ γόνατά μου νὰ λυγίζουν καὶ σωριάστηκα πάνω στὸ χιόνι.

Ὁ ἄνδρας μου ἔκανε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος μου. Ἀλλὰ δὲν πατοῦσε σὲ στερεὸ ἔδαφος καί, ξαφνικά, βρέθηκε μὲ τὸ ἕνα πόδι στὸ κενό.

Τὰ χέρια του ἀπλώθηκαν πρὸς τὸ μέρος μου, σὰν σὲ ἱκεσία, ἀλλὰ δὲν μοῦ δόθηκε ὁ καρὸς νὰ τὸν βοηθήσω.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ εἶχε κυλήσει κι' αὐτὸς μέσα στὸ βάραθρο, ποὺ εἶχε γίνει ὁ τάφος τοῦ Μισέλ.

. . . . . .

Τώρα εἶμαι ὁλότελα μόνη, μὲ τὴν ψυχὴ σπαραγμένη καὶ τὸ μυαλὸ γεμᾶτο ἀπὸ τύψεις... Μόνον ὁ θάνατος θὰ μπορέση νὰ μὲ λυτρώση. Ἀλλοίμονο ὅμως! Πόσο ἀργεῖ νὰ ἔρθη! Νομίζω πὼς θὰ ἦταν καλύτερα νὰ τρέξω ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν συναντήσω.

ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

1892

ΩΔΕΙΟΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀπὸ τοῦ ἀρξαμένου σχολικοῦ ἔτους 1966 - 67 εἰς τὸ Ὠδεῖον τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας θὰ λειτουργήσῃ καὶ Σχολὴ Μονωδίας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς καθηγητρίας Κας Στέλλας Κούρτη - Ἀποστολάκου, διπλωματούχου καὶ ἀριστούχου τῆς Μονωδίας.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἤρχισαν, τὰ δὲ τακτικὰ μαθήματα ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.

(Ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ Ὠδείου)

ΤΡΙΑΝΤΕΙΟΣ ΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΤΡΩΝ

(Κοινωφελὲς Ἵδρυμα — Ἔτος Ἱδρύσεως 1926)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, αἱ ἐγγραφαὶ καὶ πάσης φύσεως ἐξετάσεις παρατείνονται μέχρι 31 Ὀκτωβρίου 1966.

Εἰδικότητες:

ΤΜΗΜΑ ΗΛΕΚΤΡΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΜΗΧΑΝΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ: Διὰ τὴν Α' τάξιν ἄνευ ἐξετάσεων τὸ Ἀπολυτήριον τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου. Διὰ τὴν Β' τάξιν κατόπιν κατατακτηρίων ἐξετάσεων Ἐνδεκτικὸν Α' τάξεως Γυμνασίου.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ:

Ἐργαστήρια ἰδιόκτητα, πλήρως ἐξωπλισμένα καὶ ὠργανωμένα ἐντὸς τοῦ κτιρίου τῆς Σχολῆς.

Φοίτησις, βιβλία, πρακτικαὶ ἀσκήσεις, ὑγειονομικὴ παρακολούθησις, εἰδικαὶ παροχαὶ κ.τ.τ. διὰ πάντας τοὺς κανονικῶς φοιτῶντας μαθητὰς δωρεάν.

Φροντιστηριακὴ διδασκαλία (συμπληρωματική) τῶν κατωτέρων τάξεων δωρεάν.

Ὧραι διδασκαλίας μέχρι τῆς 8½ μ.μ.

Οἱ πρωτεύοντες μαθηταὶ τυγχάνουσιν ὑποτροφιῶν ἐκ τοῦ Ἱδρύματος Κρατικῶν Ὑποτροφιῶν καὶ βραβείων ὑπὸ Ὀργανισμῶν καὶ Βιομηχανιῶν.

Παρέχεται ἡ κατὰ Νόμον ἀναβολὴ στρατεύσεως μέχρι πέρατος τῶν σπουδῶν.

«ΗΘΙΚΗ ΑΓΩΓΗ — ΜΑΘΗΣΙΣ — ΥΓΕΙΑ»

ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

PHILIPS

Τὶ μπορεῖτε νὰ κερδίσετε:

1ον Ἕνα ραδιόφωνο B 4 X 31 T ἀξίας 2.350 δρχ.

2ον Μία φορητὴ ἠλεκτρικὴ σκοῦπα HZ 4920 ἀξίας 1.750 δρχ.

3ον Μία Philishave μοντέλλο Standard ἀξίας 450 δρχ.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ

1. Δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἔχουν πάντες ἄνω τῶν 15 ἐτῶν ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεως ἀγορᾶς προϊόντων PHILIPS.
2. Οἱ ὀρθὲς ἀπαντήσεις εὑρ